

Så er der en enkelt bemærkning til lovforslaget om forpligtende kommunale samarbejder. Det er altså noget rod, og derfor skal jeg også glæde mig over, at det reelt kun er to kommuner, der har ladet sig friste af det rod, nemlig Vallensbæk, der har lavet en forpligtende aftale med Ishøj, og Dragør, der har lavet en forpligtende aftale med Tårnby.

Kl. 11.05

Jeg er spændt på, om ikke de i de kommende år af egen drift vil finde ud af, at det måske ikke er den klogeste beslutning, de har truffet, men hvis det er det, vil jeg tro, at der vil være et flertal i Folketinget, der vil være parat til at tage venligt imod en anmodning om, at de måske lægger sig sammen på et senere tidspunkt.

Den anden gruppe, der er inden for det, vi kan kalde forpligtende kommunalt samarbejde, er økommuner, og der er den anden problemstilling. Vi har selv i forløbet forfægtet, at det var rigtigt, at man her satte andre vilkår end på fastlandet.

Så vil jeg godt vende mig mod det mere generelle. Den reform, vi her står med, består jo reelt af tre reformer. Der, hvor vi har indgået en bredere aftale, er der tale om reform et, som vi kan kalde inddelingsreformen. Så er der reform to, som er opgaverreformen. Og så er der endelig reform tre, finansierings- og byrdefordelingsreformen.

Jeg vil gerne vende mig lidt mod opgavedelen, som jeg også vender tilbage til i senere taler her i dag. Jeg synes, at vi må konstatere, at der er meget, meget stærke elementer i den her reform, der er det modsatte af det, der indgår i salgsmaterialet, at der er meget stærke elementer af centralisering og ikke decentralisering og mere nærdemokrati i den her reform. Med et meget enkelt billede kan det illustreres ved, at vi ser på, hvad der sker med de ansatte, der flyttes rundt. Der flyttes faktisk 20.000 ansatte fra kommunerne og fra de nuværende amter til staten, hvorimod nettotilvæksten af medarbejdere hos kommunerne kun er ca. 8.000.

Det er også noget, der har taget meget plads blandt de eksperter og sagkyndige, der har fulgt den her debat. Eksempelvis kan vi tage professor Ove Kaj Pedersen, der til Ritzau den 25. maj 2004 sagde, at regeringens udspil til kommunalreform i virkeligheden er en statsreform til at centralisere magten.

Eller vi kan tage Jørgen Grønnegård Christensen, professor i statskundskab på Aarhus Universitet, der til Børsen den 24. maj 2004 siger, at

der er tale om en ganske markant centralisering i forhold til, hvad vi kender i dag. Udspillet vil gøre det muligt for politikere at gribe ind overalt på det lokale niveau.

Så billedet af, at det her er vor histories største decentralisering, må vi sige bestemt ikke er det billede, vi kan se, når vi læser indholdet.

Så er der diskussionen om én indgang, som er tiltalende. Det skal give klarhed og enkelhed for borgerne: Hvor går man hen? Hvor får man løst sine problemer? Men også der må vi sige, at salgsmaterialet ikke rigtig svarer til indholdet.

Eksempelvis må vi ud fra de vurderinger, der er, påregne at ca. 1 million mennesker, der henvender sig til de kommunale borgerservicecentre på skatteområdet, kun vil blive henvist til de statslige centre, som kan ligge frygtelig langt borte i dele af landet. Eksempelvis kan man nede i Sønderjylland få en afstand på næsten 100 km. Der er dele af landet, hvor man må regne med at tage fri i hvert fald en hel dag, hvis man skal befordres af kollektiv trafik. Jeg tror ikke, at man vil opleve det som den største forenkling.

På beskæftigelsesområdet synes vi der er stor uklarhed om, hvad der egentlig kommer ud af det. Med hensyn til vores socialt mest udsatte grupper er spørgsmålet, om de kan få den uvildige rådgivning, og om der overhovedet bliver penge til de rigtige tilbud.

På miljø- og planlægningsområdet må vi desværre erkende, at man forlader armslængdeprincippet. Man splitter de faglige miljøer, og det kan fremover forventes, at der skal afvejes mod lokale økonomiske interesser, når miljøhensynene skal vurderes. Jeg synes, der er meget spillet højt spil med natur og miljø og det åbne land.

Kl. 11.10

Med hensyn til trafikken på vejene gælder det for de store indfaldsveje til København, at vi får et hav af vejmyndigheder, hvor vi i dag har en eller højst to vejmyndigheder. Der er mange ting at se på der.

Sundhedsområdet skal jeg ikke beskæftige mig med her, for det vender jeg tilbage til i en senere tale.

Så er der hele finansierings- og byrdefordelingsreformen, hvor vi må sige, at vi jo ikke ved så meget om det. Når der den 15. november 2005 er valg lokalpolitisk, kan man skrive sine valgprogrammer, have sine gode ønsker, men man aner intet om økonomien i den konkrete kommune, man stiller op i. Det synes jeg er uholdbart, og det var en af de vigtige grunde til, at vi